

Berg: Jeg vilde gjerne først have Til-
lædelse til at sige et Par Ord om de af
Flertallet stillede Vendinger. Jeg sætter
overordentlig Pris paa Bestemmelsen i Lov-
forslagets § 3, og forsaavidt ogsaa paa Ind-
holdet af Vendingforslaget under Nr. 3,
og det ikke blot af Hensyn til den pekuniære
Støtte, som den fattige Befolkning derved
vil faae i deres Livs tungeste Timer, naar
Sygdom og den Slags Nød indtræder, men
ogsaa ved Siden deraf ligesaa meget, ja endnu
mere paa Grund af den Sikkerhed, denne
Bestemmelse giver for, at disse Syge blive
hjulpne. Thi som det nu er, at de have
Valget imellem enten at se deres Kjære
ligge hen, manglende Lægehjælp og fornøden
Medicin, eller ogsaa at gaa ind under
Fattigvæsenet, fordi de ikke selv kunne udrede
de dermed forbundne Omkostninger, er det
faktisk, at Følgen af den nugældende Ord-
ning er, at Mange, Mange dø bort uden
den fornødne Hjælp, og at maaste mange
Familier miste deres Forsørger paa Grund
af, at de nuværende Bestemmelser eksistere.
Jeg sætter altsaa Pris paa denne Bestem-
melse, ikke blot fordi de faae en Hjælp, som
det ikke juridisk kan paalægges dem at betale
tilbage, eller som kan berøve dem deres
borgerlige Rettigheder o. s. v., men særlig
fordi denne Bestemmelse, som jeg sagde, vil
virke i den Forstand i human Retning, at
de fattige Syge, her er Tale om, faae virke-
lig Lægehjælp; det er for mig særdeles af-
gjørende. Thi jeg maa holde for, at der
vil ikke være nogen Fattigbestyrer, ikke noget
Sogneraad eller Fattigudvalg i Kjøbstæderne,
der vil vove, hvis denne Bestemmelse ud-
kommer, at se Tiden an eller unblade at
sikre de Vedkommende den Hjælp, Lovgiv-
ningsmagten har tiltænkt dem; thi det vil
blive et Samvittighedsansvar, som de nok
ville undgaa at paatage sig. Maaste der
kan være Tilfælde, hvor de ville sige: Stod
denne Syge under vort eget personlige An-
svar, vilde jeg ikke tro, at jeg behøvede
at søge Lægehjælp eller træffe disse For-
anstaltninger; men da det er i anden
Forstand, at denne Syge staar under
mit Ansvar, nemlig i min Stilling som
Fattigbestyrer, tør jeg ikke paatage mig at
negte eller udsætte den Hjælp, han skal have,
og vi komme gennem denne Bestemmelse,
hvad jeg for mange, mange Aar siden gjen-
tagne Gange har tilladt mig at udtale i
denne Sag — siden døde Ordene jo mere
og mere bort paa Læberne af Folk paa
Grund af Modstanden mod Alt — ind paa
at faae frie Fattiglæger for Fattige. Det
vil denne Bestemmelse faktisk føre med sig.
Altsaa haade af sanitære og humane Hensyn,

og ei blot af andre Grunde, økonomiske
Grunde, almenmenneskelige Grunde, Væres-
grunde osv. vil den faae en aldeles afgjø-
rende Betydning. Jeg er derfor ikke enig
med den ærede Forslagsstiller i, at dette
Forslag, hvis det kom ud med den Bestem-
melse alene, kun vilde have Tidt at sige. Vi
have tidt og mange Gange havt dette For-
slag for, det er jo ingen ny Bestemmelse.
Jeg tror f. Ex. at det Forslag, som det
ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valg-
kreds (Tauber) kom med, nøiagtig Ord til
andet gif ud paa det, som staar her i Lov-
forslagets § 3. Jeg siger, at jeg ikke er
enig med den ærede Forslagsstiller i hans
Udtalelser om, at det ikke har Videre at sige,
at han i saa Fald ikke vil have nogen
Glæde af sit Forslag, og at der ikke vil
komme Noget ud deraf. Jeg siger: selv
om der ikke kom Andet ud deraf — jeg skal
komme til § 4 siden — saa vilde det, efter
min Betragtning, være human og billigt
handlet, være en overordentlig Binding,
saaledes som det ærede Medlem fra Grø
(Brockenhuus-Schack) saa smukt udviklede for
os, og som det ogsaa er sagt fra den anden
Side her. Jeg nævner det ærede Medlem
fra Grø, fordi det er den eneste Røst der
ovre fra. Jeg troede, at det ærede Medlem,
der sidst talte, tappert vilde have staaet ved
hans Side og ikke ladet theoretiske Betragt-
ninger staa hindrende i Veien, men vilde
have ladet, jeg tror, jeg tør sige sit humane
Sind bryde igennem, hvor der er Tale om
at aabenbare det i Handling. Der er dog
et Punkt i Flertallets Forslag til § 3, som
jeg ikke kan forstaa, og som jeg gjerne vil
have Rede paa, og det er den Indskudsæt-
ning, der lyder saaledes: "Saafremt der
ikke samtidig maa ydes Bidrag til den
Trængendes eller Familiens Underhold".
Det er mig ikke forklarligt, hvorfor denne
Indskudsætning skal med. Det forekommer
mig, at den ikke er til nogen Nytte, for saa
vidt man vil fastholde, at det, der svares til
den Trængendes og Familiens Underhold i
saadanne Tilfælde, er Fattighjælp. Det
bliver det jo nemlig, naar det ikke omtales,
følgelig behøver det ikke at siges. Men det
forekommer mig, at man netop ved denne
Sætning faktisk kommer til at begaa en stor
Uretfærdighed og svækker meget af det Hu-
mane og Billige, som vi vilde opnaa ved
denne Lov. Lad mig forklare det ved nogle
enkelte Exempler. Lad os tænke os en ung
Mand, der Intet eier. Det kan være, han
har været i Krigstjeneste, har hjulpet sin
gamle Moder osv., saa det altsaa er usor-
skyldt, at han ikke har Noget. Han staar
som en 25aarig ledig Mand; han bliver syg,